

ПОЛІТИКА ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ У ДЕРЖАВНОМУ СЕКТОРІ ЕКОНОМІКИ

Шаповал І.А., здобувач вищої освіти

*Науковий керівник: Антоненко В.М., канд. екон. наук, доцент
Донецький національний технічний університет, м. Покровськ*

Збільшення інвестиційних ресурсів та їх ефективне використання – це необхідна передумова для розвитку економіки та підвищення інвестиційної активності інвесторів в країні. Тому дослідження тенденцій розвитку інвестиційного ринку є актуальним і має важливе практичне значення. Саме інвестиції створюють виробничий потенціал на новій науково-технічній базі та визначають конкурентні позиції країн на світових ринках. Інвестиції – діяльність, а також комплекс практичних заходів щодо реалізації інвестицій – є одним із основних засобів зростання національного доходу. Це обумовлює необхідність аналізу інвестиційної діяльності, її форм, видів та сучасного стану розвитку в Україні для подальшого визначення основних напрямів розвитку інвестиційної сфери в економіці країни.

У даний час ринок інвестицій відіграє вирішальну роль у забезпеченні збалансованості економічної системи. З точки зору інвестицій на ринку споживачі та виробники самостійно визначають обсяг купівлі-продажу інвестиційних товарів, виходячи з їх об'єктивних потреб. Однак саморегулювання інвестиційного ринку не гарантує задоволення споживчих потреб незалежно від форм і результатів інвестиційної діяльності.

Раніше інвестиції, як правило, розглядалися як капітальні вкладення, а тому категорія «інвестиції» стала ототожнюватися з категорією «капітальні вкладення». Але інвестиції не лише ототожнювалися з капітальними вкладеннями, а й підкреслювали довгостроковий характер цих інвестицій. З початком ринкових реформ в нашій країні став

змінюватися і погляд на зміст категорії «інвестиції», що відбулося і в чинному законодавстві. «Інвестиція» – слово іншомовного походження (від лат. investire – нім. інвестування), що перекладається як довгострокове вкладення капіталу в будь-які справи, соціально-економічні програми, проекти в країні чи за кордоном з метою отримання прибутку та соціального ефекту.

Інвестування в більш широкому значенні визначається як процес «прощатися з грошима сьогодні, щоб отримати їх більшу кількість у майбутньому» [1].

Сучасна економічна наука використовує широкий спектр підходів до дослідження процесів управління, що забезпечують функціонування інвестиційної складової економічної системи. Відповідно до теорії Карла Людвіга фон Бергаланфі «про спеціальне наукове дослідження різних типів систем, закономірностей їх існування, функціонування та розвитку», можна виділити шість основних структурних елементів «інвестиційної політики» (рис. 1). [2]

Рис. 1. Основні структурні елементи «інвестиційної політики»

Інвестиційна політика – це багаторівнева система виробничо-господарських рішень, що реалізуються та визначають обсяг, структуру та напрями капітальних вкладень, що забезпечують зростання та оновлення основних фондів.

Інвестиційна політика, спрямована на досягнення стратегічного (довгострокового) комерційного чи некомерційного ефекту, суттєво відрізняється від політики портфельних інвесторів, особливо короткострокових і спекулятивних, і не передбачає управління реальним виробництвом та його оновлення. Предметом інвестування є виробництво реальної продукції (комерційні фірми), фінансовий ринок, некомерційні організації чи інфраструктура, що надає не тільки ринкові, але й пільгові, а й безкоштовні суспільні послуги. Відповідно інвестиції здійснюються у формі матеріальних, реальних нематеріальних активів або фінансових ресурсів (грошей і цінних паперів). При цьому досягається економічний (прямий чи зовнішній), соціальний, екологічний чи інформаційний (створення нових знань, які не мають цінності) ефект. Формування ефективної інвестиційної політики держави залежить насамперед від правильного визначення її сутності.

Якщо говорити про інвестиційну діяльність держави, то одним із факторів призупинення інвестиційної діяльності є спрямування основної частини бюджетних коштів на погашення зовнішнього державного боргу та фінансування соціальних витрат. Загалом джерелами формування інвестиційних ресурсів найчастіше є власні кошти суб'єктів господарювання (прибуток підприємства, амортизаційні відрахування, доходи від реалізації частини довгострокових активів) і вважаються найбільш надійним джерелом. Слід зазначити, що в соціально-економічних умовах, які сьогодні склалися в Україні, фінансування інвестицій за рахунок власних коштів підприємства ускладнюється через їх обмеженість. Низький рівень управління та фінансові фактори за-

важають українським компаніям створювати власний інвестиційний потенціал. Адже інвестиційний потенціал означає здатність підприємства вкладати кошти в різні види господарської діяльності, фінансові інструменти, у власні фактори виробництва з метою забезпечення умов розширеного відтворення та досягнення очікуваного прибутку.

Для покращення зростання власних ресурсів доцільно реалізувати політику реструктуризації та фінансового оздоровлення шляхом цільового фінансування, що сприятиме не лише покращенню економічного стану вітчизняних підприємств, збільшенню та більш раціональному використанню їх інвестиційного потенціалу, а й на даному етапі розвитку економічних процесів в Україні стали переломними в несприятливу [3].

Перелік посилань:

1. Луців Б.Л., Кравчук І.С., Сас Б.Б. Інвестування: підручник. Тернопіль: Економічна думка. 2014. 544 с.
2. Ludwig von Bertalanffy. General System Theory. New York. George Braziller. 1968. p. 289 (Eng).
3. Льїна А.О. Роль держави в організації інституційних відносин на інвестиційному ринку. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство. 2017. Вип. 14. Ч. 1.